

Thực đơn

Thưởng thức triết học

Sáng sớm, mở mắt ra.....	3
Hàng chục Lucie.....	4
Bạn là ai?	6
Quạ đen	7
Ánh sáng, nước, xiên que, muối.....	9
Clic, clic, clic, thấy rồi!	10
Kí ức của Rosette.....	13
Ai nói dối?.....	13
Bộ nhớ làm việc.....	15
Mình quên búng mắt rồi	16
“Khi nào cần may áo giáp sắt”	17
Một lần nữa và một lần nữa.....	18
Đừng quên mua bánh mì nhé!.....	19
Sôcôla bảo trên chiếc bánh nướng bơ.....	21
Từ Armand hướng về... Armand	22
Hồi xưa vui hơn	24
Xoá.....	25
Xây dựng quá khứ của mình	27
Câu chuyện áo choàng tắm.....	29
Iris ở bể bơi, Iris ở ngày hôm nay.....	30
Một bộ nhớ chung	32
Nhớ.....	33
Nghìn lẻ một cuộc đời.....	34
Hoa tặng nhà thơ Baudelaire.....	35
Bể chứa hạnh phúc.....	36
Sổ tay <i>Thưởng thức triết học</i>	39

Sáng sớm, mở mắt ra...

Mỗi sáng mở mắt ra, ta nào có bắt đầu lại từ con số 0.

Ta nhớ tên mình, trợn cãi vờ tối qua với anh trai và màu mắt của cô bạn mới chuyển đến ngày hôm kia. Ta đẩy lọ mút cam sang một bên, vì vẫn chưa quên nó đắng thế nào. Nhìn những vòng hoa nhấp nháy ở quảng trường, ta cố nhớ lại số quà đã nhận năm ngoái. Ta nhận ra mình đã quên mất bài thơ phải học thuộc để trả bài sáng nay và cả tên cô bạn mới chuyển đến có đôi mắt đẹp đến thế. Ta sợ quên đưa thư cho thầy hiệu trưởng và mua bánh mì trên đường về...

Chúng ta là kí ức, kí ức về nỗi buồn, kí ức về niềm vui và niềm tự hào, sự xấu hổ, nỗi đau và cơn giận, sự thoải mái, sở thích, hương và vị, kí ức về

những phiền muộn, tiếng cười và nước mắt... Mỗi con người được xây dựng bằng kí ức, mỗi con người là một bộ nhớ.

Hàng chục Lucie...

Lucie ngộ ngậy trong xe đẩy.

Mẹ ơi, quay, quay kia.

- Nhưng hôm qua con đi đâu quay rồi còn gì.

- Quay, quay kia mẹ, Lucie quay mà.

- Không, giờ trễ quá rồi... Ngày mai nhé.

Lucie bắt đầu la hét.

Ngày mai nhé, mẹ hứa đấy, mẹ sẽ đưa con đi đâu quay.

Mẹ Lucie rảo bước chân.

Và ngày mốt là Chủ nhật, mẹ rảnh cả ngày, cho con đi hẳn 3 vòng nhé.

Lucie hiểu thế này: không được đi đâu quay. Phần còn lại – điều cô bé đã làm hôm qua, và sẽ làm ngày mai, và 3 vòng đi đâu quay ngày mốt nữa – cô bé chẳng hiểu gì cả. Đối với Lucie, chỉ có một thứ

tồn tại: bây giờ. Cô bé không thể hình dung được thời gian đã trôi qua và thời gian sẽ đến.

Phải qua thời gian con người mới biết rằng mình sống trong dòng thời gian đang trôi chảy.

Buổi tối, trên bàn ăn, bố hỏi có ai muốn ăn thêm đĩa mì ống nữa không.

Con ạ! - Clémence, chị gái Lucie trả lời.

- Lucie muốn, Lucie muốn! - Lucie nói, cố gắng nhồm dậy trên chiếc ghế cao.

Lucie không biết trả lời “con ạ”. Bé không thể bắt đầu câu nói của mình bằng từ “con”. Bé nói: “Lucie muốn mì ống.” Bé cũng nói: “Lucie yêu Clémence, Lucie đau, Lucie tè...”

Giống như mọi đứa trẻ cùng tuổi, Lucie nói về bản thân như thể nói về người khác, như thể có một bé Lucie đang đói, rồi một bé Lucie yêu chị, rồi một bé Lucie đang đau, rồi một bé Lucie khác muốn ngồi bô...

Phải gần 3 tuổi, ta mới nhận ra rằng những cảm giác và cảm xúc đến với ta đều đến với cùng một người duy nhất, bản thân ta. Để biết nói “tôi”, “con”, “em”..., ta phải có kí ức về chính mình.

Hôm nay, mình 10 tuổi. Mình biết hôm qua mình vẫn là mình, hôm nay mình vẫn là mình và ngày mai mình vẫn là mình thôi.

Bạn là ai?

Để trả lời câu hỏi này, chắc chắn ta sẽ bắt đầu bằng việc giới thiệu tên.

“Mình là Manuela Maniola.”

Và có thể giới thiệu cả tuổi.

“Mình 20 tuổi.”

Và nói điều ta làm.

“Mình là sinh viên.”

Và nơi ta sống...

“Mình sống ở Lille...”

... và nơi ta sinh ra.

“... mình sinh ra ở Tây Ban Nha. Năm mình mới 4 tuổi, bố mẹ dọn đến Pháp

vì công việc, hồi đấy cuộc sống không dễ dàng gì vì họ nói tiếng Pháp không giỏi, nhưng mình bắt đầu đi học mẫu giáo ở Pháp, vì lí do đó giọng mình nghe không trọt trọt, mình đã ghé thăm Tây Ban Nha, mình yêu Andalusia lắm...”

Mọi người đều giống nhau: khi muốn nói về bản thân, ta bắt đầu bằng việc nói về quá khứ, bằng cách kể lại kỉ niệm của mình.

Quạ đen

1 con quạ. 2 con quạ. 3 con quạ. Hiện có khoảng mười con trên cành cây hạt dẻ lớn ở giữa sân chơi. Nóé huých Paul.

- Nhìn kia! - Cậu thì thầm để thầy giáo không nghe thấy.

Paul nhìn ra ngoài cửa sổ. Những cành khác của cây hạt dẻ cũng phủ kín quạ đen.

Cậu đếm được 28 con quạ.

Từ chỗ ngồi, Nóé và Paul cùng thấy chính xác một điều: 28 con quạ trên cây hạt dẻ.

Noé bắt đầu toát mồ hôi, cậu cảm thấy khó chịu, cậu sợ lũ chim này sẽ vào lớp và dùng những cái mỏ nhọn hoắt tấn công mình.

Noé nhớ ngày hôm đó, ở bãi cát, một con chim dùng mỏ chọc nổ tung quả bóng bay của một cô bạn, cậu nhớ tiếng la hét của hai mẹ con bạn ấy, cậu cũng nhớ bộ phim làm mình sợ phát khiếp, hàng nghìn con chim đang tấn công cả một thành phố...

Paul tiếp tục đếm quạ, điều đó khiến cậu thích thú. Dĩ cậu có một con quạ lớn ở nhà, dĩ dĩ huấn luyện nó, con quạ bay theo khi đi đạp xe và nó đậu trên vai khi đi làm việc trên đồng.

Đối với những người đang ở cạnh nhau, hiện tại là giống nhau. Nhưng hiện tại luôn chứa đầy quá khứ, thứ quá khứ khác nhau với từng người.

Ánh sáng, nước, xiên que, muối...

Lucien, Gila, Évelyne và Pascal cùng nhau đi nghỉ trong 1 tháng. Họ thuê một căn nhà nhỏ ở Landes. Lucien đặc biệt nhớ đến ánh sáng, một thứ ánh sáng trắng nhức mắt vào buổi sáng, dịu dàng hơn trốn vào buổi tối. Gila nhớ đến nhiệt độ nước lí tưởng và cả sự tử tế của nhân viên cứu hộ. Évelyne nhớ đến nhà hàng nhỏ trên bãi biển, đặc biệt là món xiên nướng và món bánh sữa tắm rượu rum. Pascal nhớ đám muối, giun cát, sữa và những cơn mưa rả rích cả nửa ngày...

Thông qua việc lắng nghe mỗi người kể lại kỉ niệm, tất cả chúng ta đều hiểu được một chút về tính cách của Lucien, Gila, Évelyne và Pascal.

